

TARBIJAVAIIDLUSTE KOMISJONI OTSUS

Asja number 19-1/24-08889
Otsuse kuupäev 16.10.2024
Komisjoni koosseis Mihkel Kivisalu

Tarbija
Kaupleja Tartu-Tattoo Studio OÜ (11406892)

Tarbija nõue Lepingust taganemine, kinkekaartide eest tasutud 365 euro tagastamine.

Resolutsioon:

1. Rahuldada tarbija avaldus. Kaupleja peab tagastama tarbijale 365 eurot.

1. Komisjoni otsus täidetakse 30 päeva jooksul, arvates selle Tarbijakaitse ja Tehnilise Järelevalve Ameti veebilehel avaldamise päevale järgnevast päevast. Kui vaidlevad pooled ei nõustu komisjoni otsusega, on neil õigus pöörduda sama vaidluse läbivaatamiseks maakohtusse.

Asjaolud:

16.03.2023 ostis Tarbija Kauplejat Facebooki vestluse teel 2 kinkekaarti väärtustega 300 eurot ja 65 eurot.

Facebooki lehel ega kinkekaardil selle kehtivusaega märgitud ei ole. Kinkekaardi ostmise vestluses kehtivusajast Tarbijat ei teavitatud.

Kaupleja teatel kehtisid kinkekaardid 1 aasta ja sellest teadasaamisel oli kinkekaartide kehtivusaeg möödunud.

19.06.2024 Kaupleja pakkus kompensatsiooniks 15% allahindlusega teenuse osutamist. Tarbija sellega ei nõustunud.

Seejärel pakuti siiski teenuse osutamist, kuid Tarbija ei soovinud enam Kauplejalt teenust saada kinkekaartide kehtivusaja möödumisest tekkinud konflikti tõttu.

Tarbija soovis kinkekaartide eest tasutud raha tagastamist, kuid tagasimakset ei ole Kaupleja siiani teinud.

Kaupleja seisukoht:

Kaupleja on jätnud omapoolsed selgitused esitamata.

Komisjoni põhjendus:

Tarbijakaitseseaduse § 51 järgi lahendatakse vaidlus poolte kirjalikult esitatud ning sekretariaadi kogutud teabe ja tõendite alusel.

Menetluses kogutud tõendite ja ütluste põhjal leiab komisjon, et tarbija avaldus kuulub rahuldamisele. Avalduses esitatud tõendite ja avalduse alusel nähtub, et tarbija soetas kaupleja Facebooki lehelt kinkekaardid, mis oli mõeldud kauplejalt teenuste saamiseks.

Vaidlust ei ole, et kinkekaardid saadi ning kinkekaartide eest maksti.

Esitatud tõenditest nähtub, et vaidlus on müüdud kinkekaardi lepingutingimustele mittevastavuses ning kas kaupleja vastutab mittevastavuse eest. Tõenditest nähtub, et kinkekaardile ei ole märgitud kehtivusaega. Tarbija pöördus 1 aasta hiljem kaupleja poole teenuse saamiseks kinkekaartide eest (kinkekaart on sisuliselt käsitletav, kui ettemaks). Kaupleja keeldus kuivõrd tema hinnangul oli kinkekaart aegunud, sest 1 aasta oli ostmisest möödas. Komisjon kaupleja väidetega ei nõustu ning need esitatud tõendite pinnalt kinnitust ei leidnud.

Seega, kuna lepinguliselt (kinkekaartidel) ei olnud tähtaega kindlaks määratud, siis tuleb (RKO 2-22-10417/73) lepingu tõlgendamisel VÕS § 29 lg 1 kohaselt lähtuda lepingupoolte ühisest tegelikust tahtest. Kui see tahe erineb lepingus kasutatud sõnade üldlevinud tähendusest, on määrav lepingupoolte ühine tahe. VÕS § 29 lg 2 kohaselt ei või lepingu tõlgendamisel aluseks olla ebaõige tähistus või väljendusviis, mida lepingupooled kasutasid eksimuse tõttu või soovist varjata oma tegelikku tahet. VÕS § 29 lg 4 kohaselt, kui lepingupoolte ühist tegelikku tahet ei saa kindlaks teha, tõlgendatakse lepingut nii, nagu lepingupooltega sarnane mõistlik isik seda samadel asjaoludel pidi mõistma. Lepingu tõlgendamisel tuleb arvestada muu hulgas lepingu sõlmimise asjaolusid ning lepingu olemust ja eesmärki (VÕS § 29 lg 5 p-d 1 ja 4).

Samas on ühise tegeliku tahte tõendamise kohustus poolel, kes sellele tugineb. Kui poolte ühist tegelikku tahet ega ka VÕS § 29 lg-s 3 nimetatud asjaolusid ei ole tõendatud, saab lepingu tõlgendamisel lähtuda mõistliku isiku positsioonist (VÕS § 29 lg 4) (vt ka nt Riigikohtu 30. aprilli 2014. a otsus tsiviilasjas nr 3-2-1-151-13, p 11; Riigikohtu 11. mai 2009. a otsus tsiviilasjas nr 3-2-1-44-09, p 11). Lepingu tõlgendamisel tuleb arvestada ka VÕS § 29 lg-s 5 nimetatud asjaolusid, samuti VÕS § 29 lg-t 6, mille kohaselt tuleb lepingutingimust tõlgendada koos teiste lepingutingimustega, andes sellele tähenduse, mis tuleneb lepingu kui terviku olemusest ja eesmärgist (RKO 3-2-1-42-14, p 13).

Käesoleval juhul ei ole võimalik tõlgendada kinkekaardi kehtivust lepingust, vaid tuleb lähtuda mõistliku isiku positsioonist ning seadusest. Seega, kui kohustuse täitmise aega ei ole kindlaks määratud ja see ei tulene ka võlasuhte olemusest, peab võlgnik VÕS § 82 lg 3 järgi täitma kohustuse ning võlausaldaja võib VÕS § 82 lg 7 kolmanda lause järgi nõuda kohustuse täitmist selle täitmiseks mõistlikult vajaliku aja möödumisel pärast kohustuse tekkimist, arvestades eelkõige kohustuse täitmise kohta, viisi ja olemust (vt ka Riigikohtu 25. veebruari 2009. a otsust

tsiviilasjas nr 3-2-1-3-09). Tehingust tulenevad nõuded aeguvad üldjuhul TsÜS § 146 lg 1 järgi kolme aasta jooksul. Arvestades antud vaidlust, siis on mõistlik lähtuda seadusest tulenevast tähtajast ehk kohaldada aegumist vastavalt TsÜS sätestatule ehk kohaldub 3 aastane tähtaeg.

Komisjon märgib, et VÕS § 76 lg 1 kohaselt kohustus tuleb täita vastavalt seadusele või lepingule. VÕS § 100 näeb ette, et võlasuhtest tuleneva kohustuse rikkumiseks on selle täitmata jätmise või mittekohane täitmine, sealhulgas täitmisega viivitamine. Asjas esitatud materjalidest nähtub, et kuna teenuse osutamine jäi venima ja kaupleja keeldus kinkekaarte aksepteerimast, siis kaotas tarbija teenuse vastu huvi ning soovis lepingust taganeda.

Tarbija on põhistanud ja tõendanud, et tal esines alus lepingust taganeda. VÕS § 189 lg 1 alusel lepingust taganemise korral võib kumbki lepingupool nõuda tema poolt lepingu alusel üleantu tagastamist ning saadud viljade ja muu kasu väljaandmist, kui ta tagastab kõik üleantu. Taganemisest tulenevad kohustused peavad lepingupooled täitma üheaegselt.

TKS § 60 lg 2 järgi kui pooled komisjoni otsusega ei nõustu ja seda ei järgi võivad nad pöörduda sama vaidluse läbivaatamiseks maakohtusse.

Mihkel Kivisalu

/allkirjastatud digitaalselt/